

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA — POLITICA

APARE ODATĂ PE SĂPTAMÂNĂ

Sub conducerea D-lui SILIU RĂDULESCU Consilier la Curtea de Apel din București

COSTUL ABONAMENTULUI
A SE VEDEA PE COPERTĂREDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
15, STR. JULES MICHELET, 15B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR
1 Nov. 1893 — 17 Aug. 1931**Gheorghe Solomonescu.** — *Ordonanța de référé.***I. Dumitrescu.** — *Art. 33 legea judecătorilor de ocoale.***Jurisprudența română.** *Inalta Curte de Casație și Justiție S. II.* — *Delict silvic.* (Ministerul Agriculturii cu S. Scharf). *Curtea de Apel din București S. V-a.* — *Intervenție.* — *Admisibilitate.* — *Sechestru judiciar.* — *Instanța competentă.* (Marla Stanki D. Bălescu cu N. Bălescu).

Ordonanța de référé

Recunosc că e temerar din partea mea să critic o instituție juridică, care funcționează cu aprobarea aproape unanimă a doctrinei și a jurisprudenței, în Franța cel puțin dela edictul din 1685, (1) iar la noi de peste trei decenii.

Mărturisesc chiar că deși n'am fost și nici nu sunt dintre cei ce se entuziasmează în fața referului, în care ei văd numai binefaceri pentru justițiabili, nu m'aș fi încumetat să scriu aceste rânduri dacă n'aș asista de câtă-va vreme la un fenomen care a dat naștere la tribunal unei practici pe care o cred și dăunătoare și nelegală.

E vorba de sporirea crescândă a cererilor de référé și de obiceiul care prinde din ce în ce mai multă consistență la secțiile civilo-corecționale ale tribunalului de a se organiza ședințe speciale pentru judecarea lor (2).

La noi nu există ca la Francezi referul în audiență, — référé à l'audience. — Totuși toate cererile

1). Origina referului e discutată. După unii ea trebuia căutată în legea celor 12 table sau în instituția de drept privat roman cunoscută sub numele de „operis novi nunciatio” sau în *cutuma* normandă „la clameur du Haro” sau în fine în edictul din 1685, care determină între altele competența „Locotenentului Civil” în resortul Tribunalului Châtelet din Paris — mai ales în materie de référé. — Vezi Glasson I, ed. II p. 321, Garsonnet și Bru ed. III vol. 8 p. 394 și G. M. Popescu, ordonanțele prezidențiale, pag. 15 și urm. Ori cum ar fi, aș putea spune ce spunea odinioară Tanoviceanu, vorbind de instituția juraților, că origina lui nu pledează în favoarea referului.

2). Au loc în mediu câte două ședințe pe săptămână de așa zis cabinet prezidențial în care majoritatea afacerilor de pe **condică** sunt cereri conform art. 66 bis procedura civilă.

de référé se rezolvă în ședință, dându-se termene, citându-se părțile și angajându-se adevărate procese cu pledoarii de ore întregi. Ba uneori se cere și se admite în cabinetul prezidențial, probe ca în dreptul comun.

E dela sine înțeles că procedul acesta contravine dispozițiilor art. 66 bis care spune că cererile se vor soluționa de prezident în camera de consiliu, în trei zile dela primirea lor, după memoriile, fără citarea părților sau cel mult cu chemarea reclamantului pentru a da explicații (1).

El încarcă apoi în mod inutil lucrările tribunalului fiindcă din două lucruri unul: sau e nevoie de o intervenție urgentă a justiției și atunci cererea trebuie rezolvată grabnic îndată ce e primită, fără a lua în seamă dificultățile ce le prezintă o astfel de soluționare grabnică, sau e nevoie de desbateri pentru înlăturarea dificultăților și atunci afacerea nu mai este afacere de référé.

Nu sunt afaceri de référé de pildă cele două cereri formulate contra Primăriei Capitalei pe care le găsesc în două ordonanțe prezidențiale publicate în ultimul număr din Pandectele Române (2). Și nu sunt afaceri de référé nu numai pentru că ele au pus în discuție o problemă de drept — aceia de a se ști dacă un act administrativ de autoritate, chiar când nu îmbracă anumite forme poate fi cenzurat de instanțele judecătorești, chestiune care nu se poate rezolva pe calea referului, pentru că e de principiu că pe calea referului nu se pot tranșa probleme de drept (3), dar și pentru că ele au pus în discuție și o

1). Expunerea de motive sub art. 66 bis în E. Dan, *Codul de procedură* adnotat și Eugen Petit în *Dreptul* No. 7, 1933.

2). In prima, Societatea Ortodoxă a femeilor române, cerea tribunalului să oprească lucrările începute de primărie în scopul de a lărgi strada Știrbey Vodă și să oblige Primăria să refacă împrejmuirea și să restituie bucata de teren pe care o contopise; în a doua un gogoșar cerea tribunalului să oblige primăria să-i dea folosința unor porțiuni de trotuar în diferite puncte ale orașului pe care i-o concesionase cu un an mai înainte, concesiune pe care primăria nu voia să o mai respecte.

3). Vezi Eugen Petit. — *Dreptul* No. 7. — In ambele ordonanțe, judecătorii redactori se străduiesc în lungi considerații

altă chestiune, aceia de a se ști dacă prezidentul poate să dea asemenea ordonanțe când iarăși e de principiu că el nu poate statua decât în pricinile care cad în competența tribunalului din care face parte. (art. 66 bis, alin. 4).

Ori în cele două cazuri e foarte îndoelnic dacă tribunalul era competente să judece actele primăriei, mai ales acum când avem jurisdicții speciale pentru judecarea actelor administrative de autoritate (1).

Nu sunt afaceri cari pot fi tranșate pe calea referului, nici acele în cari am fost chemat să mă pronunț eu în două rânduri până acum și în care se pune în discuție odată evacuarea unui chirieș, altă dată a unui arendaș, pe care proprietarii îi considerau ca uzurpatori, pentru că ei continuau să exploateze în baza unor contracte de arendă pe care le considerau încă în curs, dar pe care proprietarii le considerau nule sau expirate.

Fiindcă mi se cerea să hotărâsc dacă contractul e încă valabil sau nu, cu obligația de a ordona expulzarea în caz negativ, măsură cu caracter definitiv, când știut e că pe calea referului nu se pot lua decât măsuri provizorii cari nu prejudică asupra principalului (2).

Dar nu numai pentru aceste motive cererile de mai sus trebuiau respinse, ci și pentru că nu justificau urgența cerută de lege.

Căci nu văd de ce judecătorii au găsit în cele două cazuri de pildă de care se vorbește în Pandectele Române, că e nevoie de intervenția urgentă a justiției pentru restabilirea unei stări de fapt care într'un caz fusese schimbată cu două luni mai înainte, iar în al doilea caz cu un an mai înainte (3).

Dacă s'ar înțelege prin urgența cerută de art. 66 bis ceea ce cere de pildă Garsonnet și Cesar Bru în tratatul lor de procedură, să se înțeleagă, adică ne-

să demonstreze în drept că actele pe care le cenzurează nu sunt acte administrative, fiindcă nu îmbracă anumite forme, ci acte abuzive cari pot fi cenzurate de tribunalele ordinare.

1). Prezidentul este în principiu incompetent, zice în numeroase decizii curtea de casație franceză pentru toate dificultățile chiar urgente cari nasc din actele administrative și comit un exces de putere dacă le judecă. Glasson. *Precis Théorique et pratique de procedure civil* ed. II vol. I pag. 323.

2). Legiitorul francez are un text expres în acest sens, art. 809 procedură civilă.

3). În prima ordonanță redactorul ei motivează urgența astfel: simplu fapt al trecerii de timp dela începerea lucrărilor și până la introducerea cererii de référé, nu poate să excludă caracterul de urgență al afacerii, mai ales că în fapt reprezentanta societății reclamante, Alexandrina Cantacuzino, a fost lipsă din țară și în timpul cât s'au efectuat lucrările de aliniere ce și azi sunt în curs; iar în cea de a doua elușă cum urmează: „urgența și paguba în întârziere rezidă pe de o parte în împrejurarea că exploatarea chioșcurilor despre care este vorba, constituie mijlocul de existență al reclamantului și familiei sale, iar pe de alta în faptul că contractul care leagă părțile, este o convențiune cu termen și anume pe termen de trei ani numai, dintre care unul a și expirat fără ca reclamantul să fi putut intra în folosința locurilor concesionate, deși dânsul și-a executat obligațiunile ce îi intrau în sarcină, plătiind regulat ratele de chirie”.

cesitatea care nu suferă nici un fel de întârziere, pericolul așa de imediat încât nici citarea chiar cu termen scurt nu e bună (1) multe din cererile de référé ar trebui respinse ca inadmisibile.

Mi se va obiecta desigur că dacă se ține seamă de toate aceste impedimente se restrânge foarte mult câmpul de aplicare al référéului. E foarte adevărat. E adevărat că dacă s'ar respecta cu rigurozitate principiile de bază ale referului, multe cereri de referere ar fi respinse ca inadmisibile, făcând să scadă simțitor numărul lor.

Ar trebui respinse acele cu care se ilustrează de obicei referul, cum e de pildă aceia de a se evacua unul care în mod samavolnic s'a instalat în casa mea, sau pe terenul meu, sau cererea de a se ordona dărâmarea unui gard care mă împiedică de a merge la locul meu (2).

În asemenea cazuri avem de a face, cum foarte bine observa D-l George Juliu în adnotarea celor două ordonanțe de care a fost vorba (3) cu niște turburări de posesie cari potrivit art. 31 din legea Judecătorilor de Ocol, sunt de competența acestor judecătorii și cari potrivit art. 66 bis proc. civ. nu pot fi judecate de tribunal.

Deasemenea n'ar putea să se folosească de calea referului pentru a-și redobândi hamurile, acela căruia i se luase aceste hamuri în mod samavolnic de către adversarul lui pe când trecea cu trăsura prin fața porții lui (4), pentru că cererea echivalează cu o acțiune în revendicare a unor obiecte de o valoare care cade în competența judecătorului de ocol și pentru că altfel s'ar viola un alt principiu de bază al referului, acela că nu se poate folosi de référé reclamantul care are și altă cale de a obține dreptatea tot așa de rapidă (5).

Pentru acelaș motiv și pentru motivul că atunci când o instanță e deja legată asupra chestiunii principale de care se leagă dificultățile, nu mai poate fi legată instanța referului pentru înlăturarea acestor dificultăți, n'ar fi trebuit admisă cererea de a se înființa pe cale de ordonanță prezidențială un sechestru judiciar așa cum a admis-o nu de mult secția III-a civilă (6).

Înțeleg nevoia pe care o simte uneori împrișinatul de a-și vedea cu un minut mai de vreme satisfăcute pretențiunile lui.

1). Vol. 8 Ed. III p. 396. — Garsonnet et Bru.

2). Caz citat de D-l Eugen Petit. — Dreptul No. 7, 1933.

3). Pandectele Române, anul 12, 1933 caet I.

4). Caz citat de D-l Eugen Petit, Dreptul numărul citat.

5). Garsonnet et Bru vol. 8 pag. 398. — Loc cit. — Cel puțin așa e considerată de legiitorul nostru procedura în fața judecătorului de ocol. Dealtfel acesta a și fost motivul pentru care el n'a admis referul la judecătorii.

6). În speța de care vorbesc, unul din copârtași ceruse pe temeiul acțiunii de eșire din indiviziune, instituirea unui sechestru judiciar. Părându-i-se că s'ar întârzia prea mult cu rezolvarea cererii lui pe această cale, a apelat la ordonanța prezidențială.

Înțeleg deasemeni sollicitudinea pe care unii judecători o manifestă pentru tot ceace constituie inovații în domeniul dreptului.

Decât, nu trebuiesc sacrificate acestor două tendințe normele legale și principiile de drept ce ne cârmuesc, fiindcă altfel cădem în arbitrar. Și arbitrarul are de efect întronarea nesiguranței în raporturile economice și juridice cu consecința inevitabilă a unei recrudescențe a procesivității și așa destul de mare la poporul nostru. Fiindcă este cunoscut că un mare procent din procesele de pe condica instanțelor judecătorești se datorește aceluși „hai să încercăm, poate va merge” al împričinaților, grefat pe spiritul gata de inovație a judecătorului.

Dealtfel în ce privește întârzierile în soluționarea acelor afaceri cari au un caracter urgent, ele s'ar putea evita într'o mare măsură, cu bunăvoința judecătorilor, chiar cu mijloacele de care dispunem astăzi.

Multe din afacerile soluționate astăzi pe calea referului, ar putea fi soluționate pe căile ordinare cu tot atât de mare grabă.

Nu vorbesc de acelea cari cad în competența judecătorilor de ocol și cari, fiindcă legiuitorul dă dreptul judecătorului să citeze părțile în aceeași zi și să pronunțe în caz de pericol în întârziere, hotărârea cu execuție provizorie, ar putea fi soluționate mai grabnic chiar decât prin ordonanța de référé (1)

Și nici de acelea cari ar putea fi soluționate de autoritățile administrative, cum sunt actele samavolnice, fiindcă poliția preventivă, nu cea judiciară, are dreptul oricând să se opue actelor samavolnice, cum ar fi de pildă luarea cu forța a unui cal, aruncarea în stradă a lucrurilor din casă de către proprietar în evacuarea chiriașului său, etc. (2) pentru a menține ordinea (3).

Dar chiar acelea care sunt de competența tribunalului, pe care de altfel le cred puține la număr, s'ar putea soluționa uneori în același ritm cu referul, făcându-se uz de articolul 78 din proc. civ., care îmi pare că a căzut în desuetudine și care dă dreptul prezidentului să fixeze un termen oricât de scurt chiar de cinci zile pentru judecarea lor și de legea

1). Mai ales în practica de acum de a se cita părțile, care provoacă foarte dese amânări pentru lipsă de procedură. Din cauza acestei practici și din cauza că uneori se admit și probe în référé, întârzierile sunt uneori apreciabile.

2). Cazuri citate de D-l Eugen Petit în art. D-sale din revista Dreptul numărul citat.

3). Uneori, cu toată urgența referului el tot nu poate da satisfacție reclamantului. De pildă în cazul de asemenea citat de D-l Eugen Petit, al proprietarului barbar care pentru a alunga pe chiriașul său îi scoate în toiul iernei ușile și ferestrele dela camerile locuite de el. Într'un asemenea caz, e fără îndoială că tot la poliție trebuie să se adreseze reclamantul, fiindcă cu referul ar risca să înghețe de frig în casă 2—3 zile, mai ales dacă între timp e și o sărbătoare legală, până ce prezidentul se pronunță, redactează ordonanța, dă ordin de executare, etc. Căci noi n'avem „le référé à l'heure” delă Francezi care dă dreptul prezidentului să se pronunțe acasă la el, în afară de orele legale și chiar într'o zi de sărbătoare.

accelerării care se pare că și ea a început să cadă în desuetudine și care a suprimat amânările șicanatorii de altă dată (1).

S'ar putea institui o ședință specială de afaceri urgente cu concluzii sumare (legea accelerării dă dreptul judecătorului să se opună la debateri lungi).

În chipul acesta chiar dacă o soluție ar suferi o mică întârziere, ea va avea avantajul că va fi o soluție cu caracter de stabilitate, nu provizorie ca cea din ordonanțele de refer, cari din această cauză nici nu se execută.

Crede cineva că gogoșarul care a obținut ordonanța de refer despre care a fost vorba sau Societatea Ortodoxă a femeilor Române, a obținut reintegrarea în drepturile lor?

Ce s'a întâmplat cu gogoșarul e mai greu de știut. Dar în ce privește ordinul justiției de a opri lucrările și a reface gardul de pe locul societății femeilor române ortodoxe din strada Știrbey Vodă, e sigur că a rămas în cartoanele dosarului, fiindcă cine trece pe strada aceia, vede strada lărgită și gardul lipsă.

Dar nu numai autoritatea se împotrivesc la executarea acestor măsuri provizorii, ci și particularii (2).

Este drept că pentru a înfrânge rezistența celor ce se împotrivesc injoncțiunilor prezidențiale, jurisprudența noastră, dornică după cum spuneam să noveze (3) spre deosebire de jurisprudența țării

1). Nimic mai bine decât această lege a accelerării nu ilustrează dictonul „Quid leges sine moribus”. Legiuitorul exasperat de tergiversările pe care un împricinat dispus să șicaneze, le provoca în soluționarea unui proces, a venit cu o serie de dispoziții pentru a preîntâmpina aceste șicane. Ei bine, după 5—6 ani dela aplicarea acestei legi, aceste dispoziții nu mai produc nici un efect. Se judecă astăzi procesele cu tot atât de mare greutate ca și înainte. Ba, uneori întârzierile sunt mai mari pentru că legea accelerării alcătuește un tot, care dacă nu e aplicat riguros ajunge mai rea decât procedura civilă veche. De pildă: legea dă dreptul părților să ceară la prima înfățișare, e drept sub sancțiunea unei despăgubiri pe care însă nimeni azi n'o mai cere din cauză că instanțele judecătorești s'au arătat ostile art. 49, — un termen pentru modificarea acțiunii și comunicare de acte. Când legiuitorul a acordat acest termen s'a gândit că sub nici un motiv, altul nu se mai poate acorda, ori în practică ce se întâmplă: se cer și se obțin termene pentru comunicare de acte sub fel de fel de pretexte și dacă un judecător e mai intransigent și dacă primul termen de comun acord a fost epuizat, printrucă celelalte două se plătesc acum, împričinații au inventat un alt mijloc de amânare „lipsa de apărare”. Vezi acum în încheerile tribunalelor civile, încheerea tipică de altă dată din penal, a amânărilor pentru lipsă de apărare, dată pe temeiul dreptului sfânt al apărării, al avocatului, care e sau nu e angajat, sau stă la ușă, sau e chiar în sală dar nu vrea să răspundă.

2). Și cu drept cuvânt uneori se refuză executarea. X a fost condamnat în lipsa lui să dărâme un zid. Dacă el s'ar supune, deși găsește nefundată cererea reclamantului și deci și ordinul de dărâmare, în zadar ar reforma posterior hotărârea prin acțiune principală, zidul ar rămâne tot dărâmat. Ar trebui altă acțiune pentru daune. Ce situație i se crează!

3). O ordonanță reformată zilele trecute de Înalta Curte de Casație, ilustrează încă odată această înclinațiune a jurisprudenței noastre, pentru moment. E vorba de ordonanța dată de prezidentul Tribunalului Buzău prin care autoriză pe

de origină a referului — Franța, a introdus daunele cominatorii în dispozitivul ordonanțelor de référé.

Nu voi discuta legalitatea acestor măsuri de constrângere pe care justiția înțelege să o ia contra împricinărilor recalitranti.

Nu voi spune că daunele cominatorii au fost considerate ca ilegale de o bună parte a doctrinei franceze, chiar atunci când sunt pronunțate prin hotărâri definitive (1).

Și că cu atât mai mult ele pot fi considerate, ca atare, când sunt pronunțate pe calea aceasta a referului.

Voiu spune numai că ele sunt vexatorii. Când părțile se judecă după dreptul comun, dreptul reclamantului este recunoscut în mod definitiv și refuzul debitorului de a da, sau de a face, poate la urma urmelor fi socotit ca o răzvrătire pe care justiția o poate sancționa. Pe câtă vreme, în refer, dreptul reclamantului e recunoscut numai în mod provizoriu și atunci e vexatoriu să condamni pe părât la plată de daune, pentru fiecare zi de întârziere când și el și justiția nu recunoaște decât condiționat de o hotărâre viitoare, dreptul reclamantului.

Apoi dreptul pe care și-l arogă prezidentul de a pronunța daune cominatorii e periculos. Nu în totdeauna ordonanțele sunt date de preșidenți ca Belleyme dela tribunalul Châtelet din Paris. Uneori sunt pronunțate de judecători tineri, cari pot pronunța daune disproporționat mai mari decât chiar obiectul reclamat.

Pericolul e astăzi și mai mare dacă ținem seama că potrivit jurisprudenței recente a Curței de Casație, criticabilă de altfel (2) prezidentul care a dat ordonanța, poate intra și în complectul de judecată al ordonanței (3).

Să nu mi se spue că aceste daune au a fi verificate și fixate posterior prin altă hotărâre judecătorească,

G. S. să construiască înainte de a căpăta autorizația legală dela primărie (ca și când ordonanța de référé ar putea ține loc de autorizație de a construi o casă). Curtea de Casație a găsit cu drept cuvânt că actul primăriei de a întârzia rezolvarea unei cereri de construcție, ca și acela prin care primăria ar refuza, așa cum a făcut în speță, aprobarea construcției — este un act administrativ de autoritate, împotriva căruia cei nemulțumiți n'au decât acțiunea în contencios.

1). Vezi Demelombe t. XXIV No. 494; Aubry et Raux t. IV par. 299 pag. 41; Laurent t. XVI No. 301; Huc t. VII No. 136 și 145.

2). Altă dată suprema noastră instanță a decis că judecătorul care a luat parte la judecarea unui proces și a admis proba testimonială pentru dovedirea unei vânzări simulate nu mai poate lua parte la Curte ca judecător în acelaș proces, dânsul fiind recuzabil conform art. 276 al. 7 proc. civ. — Cas. I. 12 Martie 1904 Dreptul 32, 1904.

3) Nu se poate zice că legea cerând ca apelul să fie adresat la instanța, din care face parte prezidentul, prin aceasta chiar a arătat că ține ca tot el să examineze apelul, așa cum a spus suprema instanță când a fost vorba de opoziție, revizuire sau contestație, fiindcă acestea sunt căi de retractare a hotărârilor, nu de reformare a lor. Și apoi apelul la tribunal în cazul ordonanțelor prezidențiale, cel de al doilea grad de jurisdicție este supus acelorași reguli ca și apelul de la Curte.

fiindcă din două lucruri unul: sau ele trebuie să producă un efect și atunci trebuie menținute sau nu sunt menținute și atunci se compromite sancțiunea.

Nu voiu insista mai mult.

Voi adăuga numai că scriind cele de mai sus, n'am înțeles să tăgădău orice utilitate referului. El ar putea fi menținut pentru unele reclamațiuni cari nu aduc în discuție chestiunile pe care le-am semnalat, cum ar fi fixarea domiciliului soției în caz de divorț, luarea copilului din mâna unuia dintre părinți și încredințarea lui celuilalt care promite că-l îngrijește mai bine, etc.

Ceeace am urmărit a fost să temperez puțin avântul celor ce dau un impuls prea mare acestei instituții juridice.

George Solomonescu
Magistrat
Tribunalul Ilfov

Legea pentru judecătorile de ocoale

Art. 33

Modificarea pe care a suferit-o Art. 33 al Legei Judecătoriilor de ocoale din 1907, prin Art. 59 din Legea accelerării judecăților din 1925, provoacă următoarea întrebare:

O acțiune în revendicarea unui imobil de o valoare mai mică de 5000 lei, va fi judecată de judecătorul de ocol în prima și ultima instanță sau numai în prima instanță?

Cedând juriștilor cu o mai desăvârșită pregătire ultimul cuvânt, îmi voi permite a socoti că soluția judecării — cazului de mai sus — în prima și ultima instanță este singura posibilă.

Pentru a se ajunge la această concluzie cred că trebuie a se avea în vedere, că Art. 59 al Legei Accelerării judecăților din 1925, modifică atât Art. 27 referitor la acțiunile personale mobiliare cât și Art. 33 referitor la acțiunile imobiliare (singurele care provoacă confuzia) afară de celelalte articole 31, 34, 39 și 40 care nu interesează în această cauză.

Prin urmare, dacă modificarea ar fi privitoare numai la acțiunile personale mobiliare — după cum se susține de unii — prezența articolului 33 (printre cele enunțate de Art. 59 L. Acc.) nu ar mai fi necesară.

De altfel această interpretare își găsește cred un sprijin puternic în însăși evoluția ce a suferit legea judecătoriilor de ocoale de la 1921 încoace.

În adevăr, prima modificare adică aceia dela 4 August 1921, a avut în vedere deprecierea monedei ca și a celor alte valori, ceeace a determinat numai schimbarea cifrei 300 cu cea de 1500 iar pe cea de 3000 cu 15000 (atât în Art. 27 cât și în Art. 33 L. J. Oc.).

Timpul trecând și valorile continuind opera de depreciere, legiuitorul de la 1925 (Art. 59 L. Acc.) nu s'a mulțumit de astă dată numai cu schimbarea cifrelor ca la 1921, înlocuind pe cea de 1500 cu 5000

iar pe cea de 15000 cu 50000 ci, a mai făcut următoarele deosebiri:

a) A dispus ca cererile în materie personală mobilă, prevăzute de Art. 27 (L. J. Oc.) să fie judecate, până la 5000 lei inclusiv capital și procente reclamate în prima și ultima instanță.

b) A dispus ca cererile în materie imobiliară, prevăzute de Art. 33 (L. J. Oc.) având ca obiect (1) un loc fără clădiri sau alte îmbunătățiri în întindere de cel mult 10 Hectare, sau (dacă având clădiri ori îmbunătățiri) nu trec ca valoare de 5000 lei, să fie judecate tot în prima și ultima instanță.

Cererile ce trec de 5000 lei (în materie personală mobilă Art. 27) ca și cele ce trec ca valoare de 5000 lei (în materie imobiliară — Art. 33) să fie judecate numai în prima instanță.

Aceasta fiind modesta mea părere în soluționarea cazului de mai sus, o supun aprecierii celor ce se ocupă serios cu studiul dreptului.

I. Dumitrescu
Avocat

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II-a

Audiența de la 14 Februarie 1931

Președinția D lui D. Volanschi, Prim Președinte,

Ministerul Agriculturii și Domeniilor cu Simion Scharf

DELICT SILVIC.—PĂDURI.—DEFRIȘARE.—ELEMENTELE DELICTULUI—ART. 12 CODUL SILVIC.

Ceeace trebuie avut în vedere pentru existența infracțiunii prevăzută de art. 12 din codul silvic, este ca exploatarea vicioasă să fi cauzat distrugerea parțială sau totală a pădurii, în momentul comiterii faptului, împrejurarea că natura a regenerat în urmă pădurea distrusă, neputând avea nici o influență asupra existenței infracțiunii.

No. 427. — Casată după divergență decizia Curții de Apel din Iași S. I. cu No. 552/932 în urma recursului făcut de către Ministerul Agriculturii și Domeniilor în proces cu Simion Scharf.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare, rămas în divergență, în următoarea cuprindere:

„Greșită interpretarea și violarea art. 12 și 14 „cod silvic.“

1). În ceea ce privește locurile fără clădiri — situate în orașe — cred că trebuie a se avea în vedere soluția dată de Inalta Curte de Casație sec. I, prin decizia No. 4283 din 24 Noembrie 1926.

Publicată în revista Jurisprudența Română sub No. 128/927.

Având în vedere că prin decizia cu No. 552/932 Curtea de Apel din Iași S. I-a a achitat pe Simion Scharf pentru delictul prevăzut și pedepsit de art. 12 și 14 din codul silvic, pentru care fusese condamnat la 70.000 lei amendă de Tribunalul Bacău S, II prin sentința No. 2716/931;

Că, în contra deciziei de mai sus Ministerul de Agricultură și Domenii a făcut recurs în sprijinul căruia a formulat motivul de casare, reprodus mai sus, și rămas în divergență;

Având în vedere că chestiunea dedusă în divergență prin acest motiv, constă în aceea de a se ști dacă pentru existența infracțiunii prevăzută și sancționată de art. 12 și 14 din codul silvic este necesar să se constate în fapt că exploatarea pădurii în neconformitate cu dispozițiunile codului silvic, precum plan de amenajament, etc., a condus la distrugerea pădurii, sau dacă este suficient să se constate existența elementelor infracțiunii numai la epoca exploatării neconforme cu prevederile codului silvic.

Având în vedere că faptul constat de instanța de fond în sarcina lui Simion Scharf și pentru care fusese condamnat de Tribunal, constă în aceea că dânsul, exploatator de păduri, a exploatat vicios pădurea Horgeș i Bacău, prin aceea că a tăiat arbori în epoca vegetațiunii, după 15 Aprilie, pe o întindere de 7 hectare, și a distrus prin pășunare întinderea de 10 hectare;

Că, instanța de apel argumentează că deși este pe deplin constat că numitul a comis faptul de mai sus, totuși întrucât din raportul de expertiză întocmit în cauză, rezultă că posterior natura a regenerat complect întreaga pădure, urmează că exploatarea vicioasă nu a condus la distrugerea pădurii și deci această condițiune, care constituie un element esențial al infracțiunii, fiind dezisă de realitatea faptelor, cel supus judecății urmează să fie achitat.

Având în vedere că art. 12 din codul silvic dispune că defrișarea pădurilor, fie că sunt, fie că nu sunt puse sub regimul silvic, nu se poate face decât în cazurile prevăzute de codul silvic, și că se consideră deasemenea ca defrișare pășunatul vitelor în însemnările naturale, în plantațiuni și în lăstăruri mai mici de 10 ani, afară de cazurile prevăzute la art. 15, 16 și 17; incendierea unei păduri, precum și exploatarea vicioasă cari vor conduce în total sau în parte, la distrugerea unei păduri, afară dacă aceste exploatarea vicioasă nu sunt rezultatul aplicării unui amenajament sau regulamentului de exploatare aprobat, iar art. 14 prescrie că exploatatorii de păduri cari vor contraveni la art. 12 se vor pedepsi cu amendă dela 500—1000 lei de hectar.

Considerând că din art. 12 de mai sus rezultă în mod cert că exploatarea vicioasă ale unei păduri sunt sancționate dacă ele conduc, în totul sau în parte, la distrugerea pădurii;

Că, nici acest text și nici vre'un altul din codul

silvic nu distinge dacă ulterior, din cauze independente de voința infractorului, natura a regenerat sau nu, pădurea distrusă printr-o atare exploatare, legea neexceptând de pedeapsă decât exploatarea cari, deși vicioase, sunt însă rezultatul unui amenajament sau regulament de exploatare aprobate, ceea ce nu este cazul în speță.

Considerând că este de principiu că pentru existența și stabilirea elementelor unei infracțiuni trebuie să se aia în vedere data comiterii faptului, indiferent de împrejurările ce ar surveni ulterior, — principiu de drept la care — după cum s'a arătat — legiuitorul silvic nu a derogat prin art. 12.

Considerând prin urmare, că ceea ce trebuie avut în vedere pentru existența infracțiunii prevăzută de art. 12 este ca exploatarea vicioasă să fi cauzat distrugerea parțială sau totală a păduri, în momentul comiterii faptului, după cum constată în speță instanța de fond, împrejurarea că în speță natura a regenerat în urmă pădurea distrusă neputând avea nici o influență asupra existenței infracțiunii:

Că dar, Curtea de fond hotărând contrariul, a făcut o distincțiune pe care legea nu o prevede și a violat legea, așa că — motivul de casare este întemeiat și hotărârea astfel pronunțată urmează să fie casată, iar cauza trimisă aceleși Curți de Apel, spre a fi din nou judecată.

Pentru aceste motive admite recursul.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. V-ea

Audiența dela 15 Februarie 1935

Președinția D lui Alexandru Costin, președinte

Maria Stanki Bălescu cu Nicolae Bălescu și alții

INTERVENȚIE.— ADMISIBILITATE.— CONDIȚIUNI.— EXAMINAREA TEMELILOR DE FOND.— DACĂ E NECESARĂ.— ART. 247 PR. CIV. SECHESTRU JUDICIAR.— ACȚIUNE ACCESORIE.— INSTANȚA COMPETINTE.— ART. 61 ȘI 615 PR. CIVILĂ.

1° Pentru ca o cerere de intervenție să fie admisibilă, este suficient ca interesul legitim născut și actual al celui ce intervine în proces, să fie înfățișat cu aparență de seriozitate din însuși motivul care servă de bază cererii, rămânând ca la judecata în fond să se vadă dacă dreptul pe care intervenientul își sprijină pretențiunile sale este întemeiat sau nu

Prin urmare într-o acțiune de sechestrul judiciar, dacă intervenientul își sprijină cererea sa pe un testament al defunctului asupra averii căruia se urmărește înființarea de sechestrul, din care rezultă calitatea sa de moștenitor, cererea sa de intervenție devine admisibilă, indiferent de faptul dacă a făcut sau nu cerere de trimetere în posesie, or dacă moștenitorii recunosc sau nu testamentul, acestea fiind chestiuni cari pot face obiectul discuției la fond, dar care nu pot pune

însă obstacol admiterei cererii de intervenție.

2° Dacă într'adevăr, o acțiune de sechestrul judiciar nu poate fi introdusă decât în urma și ca accesoriu a unei acțiuni principale de fond, de aci nu se poate deduce că judecătorii chemați a soluționa acțiunea de sechestrul, nu pot înainte de a proceda la judecare să-și verifice competența, ci tocmai art. 61 pr. civilă, cerând ca acțiunea accesorie să se facă înaintea judecătorilor competenți a judeca fondul, urmează că judecătorii acțiunii accesorii au deplină cădere a examina și vedea dacă ei au competența să statueze și asupra fondului; a decide altfel, ar urma ca pe baza unei acțiuni principale intentată intenționat la o instanță alta decât cea competente, pârâțul să fie sustras dela judecătorii săi naturali și să suporte efectele sentinței de sechestrul judiciar pronunțată de o instanță necompetente, chiar dacă în urmă la judecarea fondului reușește să dovedească incompetența instanței înaintea căruia a fost chemat.

No. 28. — Admis apelul făcut de Maria Stanky D. Bălescu în contra sentinței Trib. Dâmbovița S. I-a în proces cu Nicolae Bălescu, Ioana Teodorescu, Gabriela Lăzeanu și Inginer Gogu Capșa ca tutore al minorilor defunctului D. Bălescu.

Curtea,

Asupra apelurilor de față făcute de către Maria Stanky, D. Bălescu, Inginer Gogu Capșa în calitate de tutore ad-hoc al minorilor defunctului Dimitrie Bălescu, Gabriela Lăzeanu, Nicolae D. Bălescu și Ioana Maria D. Teodorescu. în contra sentinței civile cu No. 342/931 a Tribunalului Dâmbovița Secția I-a prin care s'a ordonat înființarea unui sechestrul judiciar pe întreaga avere mobilă și imobilă rămasă pe urma defunctului D. Bălescu.

Având în vedere actele dela dosar susținerile orale și scrise ale părților.

În ce privește apelul făcut de Maria Stanky D. Bălescu.

Având în vedere că numita apelantă se plânge împotriva sentinței Tribunalului Dâmbovița Secția I în primul rând pentru faptul că rău i-a respins cererea de intervenție făcută de D-sa în procesul de sechestrul judiciar asupra căreia s'a dat sentința apelată.

Având în vedere că înaintea primei instanțe apelanta Maria Stanky D. Bălescu a făcut cerere de intervenție în proces, motivând interesul său legitim, născut și actual astfel cum e cerut de art. 247 pr. civ. pe considerațiunea că prin testamentul olograf al defunctului D. Bălescu asupra averii căruia se cere înființarea sechestrului judiciar i s'a lăsat întreaga parte disponibilă;

Având în vedere că Tribunalul respinge însă cere-

rea de intervenție motivând că testamentul pe care intervenienta își întemeiază dreptul său nu a fost înfățișat în original ci numai în copie legalizată, că moștenitorii de sânge nu-l recunosc și că intervenienta nu a făcut cerere de trimitere în posesie înaintea Tribunalului ca pe această cale să se constate valabilitatea testamentului.

Considerând că pentru ca o cerere de intervenție să fie admisibilă este suficient ca interesul legitim născut și actual al celui ce intervine în proces să fie înfățișat cu aparență de seriozitate din însuși motivul care servă de bază cererei, rămând ca la judecata în fond să se vadă dacă dreptul pe care intervenientul își sprijină pretențiunile sale este întemeiat sau nu;

Că deci din moment ce intervenienta făcea dovadă că în averea asupra căreia se cere înființarea unui sechestru judiciar avea și dânsa un drept în virtutea testamentului olograf prezentat în copie legalizată, căci originalul fiind depus și păstrat în conservarea Tribunalului Ilfov Secția I-a, nu putea fi înfățișat, — interesul său legitim născut și actual era destul de evident pentru a determina admiterea cererii sale de intervenție și Tribunalul nu avea a se ocupa dacă moștenitorii de sânge recunosc sau nu testamentul olograf al cărui original este necontestat că se găsește depus la Secția I-a, a Tribunalului Ilfov, ori dacă intervenienta a făcut sau nu cerere de trimitere în posesie, acestea fiind chestiuni cari puteau face obiectul discuției la fond, dar care însă nu puteau pune obstacol admiterii cererei de intervenție;

Că deci din acest punct de vedere apelul intervenientei dela prima instanță este admisibil și Curtea urmează deci a-l primi.

În ce privește apelul făcut de către Inginer Gogu Capșa în calitate de tutore ad-hoc al minorilor defunctului Dimitrie Bălescu.

Având în vedere că numitul apelant susține prin primul său motiv de apel că Tribunalul Dâmbovița nu este competentă a judeca acțiunea de eșire din indiviziune și ca consecință nu era competentă să judece nici pe cea accesorie de sechestru judiciar privitoare la averea rămasă de pe urma defunctului D. Bălescu de oarece aceste acțiuni sunt de competența Tribunalului locului unde s'a deschis succesiunea, în conformitate cu disp. art. 63 pr. civ., în speță Tribunalul Ilfov.

Având în vedere că la aceste concluziuni se unește și apelanta Maria Stanky D. Bălescu care de asemenea prin apelul său cere ca Curtea de Apel să constate că fără competență Tribunalul Dâmbovița a statuat asupra cererei de sechestru judiciar și în consecință, admitând apelul să dispună trimiterea dosarului la Tribunalul Ilfov care este instanța competentă.

Având în vedere că apelanții Nicolae Bălescu și Ioana Maria Teodorescu se opun la admiterea acestui motiv de apel susținând în primul rând, că Curtea,

n'ar putea examina cu ocazia judecării în apel a acțiunii accesorii de sechestru judiciar, chestiunea competenței, care nu poate fi ridicată decât la instanța sezizată cu judecarea fondului, astfel că din moment ce acțiunea de eșire din indiviziune a fost — bine sau rău — intentată la Tribunalul Dâmbovița, acțiunea de sechestru judiciar este în mod neapărat de competența Tribunalului Dâmbovița.

Considerând că dacă într'adevăr o acțiune de sechestru judiciar nu poate fi introdusă decât în urmă și ca accesoriu a unei acțiuni principale de fond, de aci însă nu se poate deduce că judecătorii chemați a soluționa acțiunea de sechestru, nu pot înaintea de a proceda la judecare să-și verifice competența, ci tocmai art. 61 pr. civ. cerând ca acțiunea accesorie să se facă înaintea Judecătorilor competenți a judeca fondul urmează că judecătorii acțiunii accesorii au deplină cădere a examina și vedea dacă ei au competența să statueze și asupra fondului.

Considerând că a decide altfel, ar urma ca pe baza unei acțiuni principale intentată intenționat la o instanță alta decât cea competentă, părătul să fie susțras dela Judecătorii săi naturali și să suporte efectele sentinței de sechestru judiciar pronunțată de o instanță incompetentă, chiar dacă în urmă, la judecarea fondului reușește să dovedească incompetența instanței înaintea căreia a fost chemat.

Că deci obiecțiunea ridicată de apelanții Nicolae D. Bălescu și Ioana Maria D. Teodorescu, că Curtea nu poate examina chestiunea incompetenței Tribunalului Dâmbovița formulată ca prin motiv de apel de Gogu Capșa și Maria Stanky D. Bălescu este nefondată și urmează deci a fi înlăturată.

Având în vedere că în al doilea rând apelanții Nicolae D. Bălescu și Ioana Maria Teodorescu se mai opun la admiterea motivului de apel susținut de tutorele ad-hoc al minorilor rămași pe urma defunctului D. Bălescu și de Maria Stanky D. Bălescu, arătând că ultimul domiciliu al defunctului lor părinte a fost în Comuna Vișina Județul Dâmbovița, astfel că bine și cu competență Tribunalul Dâmbovița a judecat acțiunea de sechestru judiciar.

Având în vedere că apelanta Gabriela Lăzeanu, cu privire la chestiunea incompetenței Tribunalului Dâmbovița nu pune nici o concluziune, d'ea înțelegând să atace prin apelul său, sentința primei instanțe, numai cu privire la alegerea persoanelor ce au fost numite secheștrii judiciari a căror înlocuire o cere prin persoane cu totul străine de succesiune.

Considerând că potrivit art. 63 pr. civ. în materie de moștenire cererile se îndreptează la Tribunalul locului unde s'a deschis succesiunea iar potrivit art. 95 cod civil domiciliul succesiunii este domiciliul cel din urmă al defunctului.

Că deci pentru a se putea statua asupra motivului de apel privitor la incompetența Tribunalului Dâmbovița Curtea urmează a vedea care a fost ultimul domiciliu al defunctului D. Bălescu;

Având în vedere că în acest scop apelanții Gogu Capșa și maria Stanky D. Bălescu au produs mai multe acte printre cari și un carnet de identitate liberat defunctului D. Bălescu de către Primăria Municipiului București Sectorul I Galben la data de 6 Decembrie 1930 care constată că numitul domiciliat în Bulevardul Lascăr Catargiu No. 8 este membru al aceluia sector.

Considerând că potrivit art. 10 din legea pentru organizarea administrației locale, fiecare locuitor al țării trebuie să fie membru al unei comune, iar cetățeanul care ar dori să capete această calitate într-o anumită comună trebuie, conform art. 13 din lege să ceară aceasta dela autoritatea comunală respectivă și să îndeplinească condițiunea de a fi avut un domiciliu real de cel puțin un an în acea comună, iar art. 17 din aceeași lege, arată că toți membrii comunei vor primi dela autoritatea comunală un carnet de identitate în care va fi arătate domiciliul cetățeanului și semnamentele lui;

Că deci carnetul de identitate al defunctului D. Bălescu liberat de Primăria Municipiului București face singur o dovadă puternică și de neînlăturat că domiciliul real al acestuia a fost în București unde a intenționat să și-l fixeze, unde a continuat să locuiască și nnde a și încetat din viață.

Că totuși în afară de acest carnet de identitate se află la dosar și o serie de extracte de acte de stare civilă liberate de Primăria Municipiului București intervenite între anii 1911—1929 în care defunctul este arătat ca având continuu domiciliu în București.

Că deasemenea carnetul de contribuțiuni directe, declarațiile de impunere și alte diferite acte, precum și actul dotal al fiicei sale Gabriela, contractul de împrumut pe titlu la Banca Națională, arată pe defunctul D. Bălescu cu domiciliul în București B-dul Lascăr Catargiu.

Având în vedere că actele prezentate de ceilalți apelanți pentru a dovedi că domiciliul defunctului D. Balescu a fost în circumscripția Tribunalului Dâmbovița nu pot sfărâma această dovadă, deoarece nu numai că atestările primarului Comunei Vișina privesc fapte anterioare liberării carnetului de identitate a cărui forță probantă în ce privește dovada că ultimul domiciliu al defunctului a fost în București, este, după cum s'a arătat mai sus de neînlăturat, dar încă certificatele liberate de Primăria Comunei Vișina pot face cel mult să rezulte că defunctul D. Bălescu avea un domiciliu politic în Județul Dâmbovița, dar nu și domiciliul său real care a fost totdeauna în București.

Având în vedere că de asemenea nici faptul că defunctul avea mai multe moșii în județul Dâmbovița nu poate schimba soluția, deoarece faptul acesta chiar unit cu împrejurarea că D. Bălescu o parte din timp ar fi locuit la una din acele moșii nu poate atribui alt domiciliu decât acela pe care el însuși a

înțeles să și-l fixeze în București prin manifestarea expresă de voință cum constată carnetul său de identitate.

Că deci ultimul domiciliu al defunctului D. Bălescu fiind în București, Curtea urmează să admită apelul făcut de către Inginer Gogu Capșa și Maria Stanky D. Bălescu în ce privește competența Tribunalului Dâmbovița să reformeze în totul sentința pronunțată de acel tribunal și să dispună trimiterea dosarului tribunalului competente, care în speță este Tribunalul Ilfov.

În ce privește apelurile făcute de către Gabriela Lazeanu, Niculae D. Bălescu și Ioana Maria D. Teodorescu cu privire la modul cum tribunalul a statuat asupra cererii de sechestră judiciar, Curtea urmează a le respinge ca devenite fără interes, din moment ce sentința a fost reformată pentru motiv de necompetință.

Pentru aceste motive redactate de D-l Consilier Siliu Rădulescu, admite.

Semnați; *Al. Costin, D. Cernescu, S. Rădulescu.*

Bibliografie

A apărut :

Volumul VIII

Codul Civil Adnotat

de

G. HAMANGIU

și

N. GEORGEAN

Doctrina

— Franceză și Română —

(art. 1073 — 1390)

Operă premiată de Academia Română cu marele premiu al Statului „Gh. Asachi”.

Costul lei 500 (Vol. 1—4 câte 400 lei ; Vol. 5—7 câte 300 lei).